

[Finansministeren]

markedsandele og forøge produktionen og eksporten, en politik, som er gennemført med stor styrke i de to sidste år, og som har givet ganske overordentlig positive resultater. Det synes jeg man skulle erkende, og jeg synes, man skulle yde sin bistand til, at denne politik bliver fastholdt.

Selvfølgerig bør man, sådan som jeg også sagde det under den debat, vi havde om statsministerens tiltrædelseserklæring i torsdags, fortsætte en stram finanspolitik med en begrænsning af væksten i de offentlige udgifter, og det gør vi også, både når det gælder det kommunale og det statslige område, men vi er altså også af den opfattelse, at vi ikke kan spare os til balance, ligesom vi heller ikke kan beskutte os til balance på statsbudgettet. Det lader sig simpelt hen ikke gøre i den nuværende konjunktursituation.

Jeg skal ikke fortsætte den debat, der har været ført i form af korte bemærkninger om statsbankerotten, alene for ikke at give næring til den opfattelse, at der skulle være nogen som helst realitet i den forestilling. Staten kan og staten vil selvfølgelig opfylde sine forpligtelser.

Det, jeg her har sagt, betyder ikke, at vi ikke anser det store statslige underskud for et væsentligt problem. Det er et væsentligt problem på flere måder. Det vil være et fordelingspolitisk problem i forbindelse med tilbagebetalingen. Det er heller ikke uden pengepolitiske problemer at foretage så store emissioner af statspapirer, som der her er tale om, men der er jo ikke så forfærdelig meget andet at sige om det, end at den økonomiske krise heller ikke er problemfri; den er ikke uden problemer, og den er heller ikke uden problemer for statsfinanserne. Det skal ikke forhindre, at vi forsøger at modvirke det voksende statsunderskud, og vejen går altså her over en større økonomisk aktivitet, hvad man også kan se deraf, at det, som fremkalder de voksende underskud, ud over de stigende rentebetalinger, er udviklingen på de konjunkturfølsomme poster. Det er udviklingen i dagpengeudgifterne, og det er de faldende indkomster som følge af den økonomiske afmatning. Men det kan jo ikke nytte noget, at man fremstiller det, som om dette er et enestående fænomen for Danmark. Det er det jo ikke. Det er et fænomen, som kendes i industrisamfundene generelt.

Når så hr. Bertel Haarder selv bringer skattetrykket ind i denne diskussion, kan der måske være grund til at sige, at en del af forklaringen på det voksende underskud er, at skattetrykket er faldet i de seneste år.

Det er ikke rigtigt, når hr. Bertel Haarder mener at kunne konstatere, at regeringen ikke vil gennemføre besparelser. Regeringen har gennemført væsentlige besparelser, som også andre ordførere har været inde på ved denne lejlighed, også ordføreren for et af firkløverpartierne. Vi har gennemført væsentlige besparelser på de offentlige budgetter, og det vil vi selvfølgelig fortsætte med, hvor det er muligt, men jeg kan bekræfte over for hr. Bertel Haarder, som vi hele tiden har sagt det, at vi gennemfører ikke besparelser, som rammer de svagest stillede, og vi gennemfører heller ikke besparelser, som rammer beskæftigelsen.

Fru Ingerlise Koefoed har stillet nogle spørgsmål til skriftlig besvarelse, og dem vil vi naturligvis svare på. Det er jo rigtigt, som fru Ingerlise Koefoed sagde det, at den lånebemyndigelse, der her er tale om, svarer til 90 pct. af det statslige underskud, og det er også, hvad der er oplyst i bemærkningerne til lovforslaget. Men jeg havde ligesom en fornemmelse af, at man kunne få den opfattelse, at der her var tale om en væsentlig større opslugning af den likviditet, der kommer fra de statslige underskud, end det tidligere har været tilfældet, og det er der ikke tale om. De 90 pct. kommer man til ved at sætte bemyndigelsens pålydende værdi i forhold til underskuddet. Men ser vi på kursværdien, så er bruttofinansieringsgraden ved dette bemyndigelsesforslag set i forhold til underskuddet nogenlunde den samme i 1982, som det har været tilfældet i 1981, og nettofinansieringsgraden er en anelse højere.

Jeg har ærlig talt ikke mange bemærkninger til hr. Glensgård; det er jo en helt ny og stor diskussion, vi i så fald skulle starte. Men når hr. Glensgård selv taler om en økonomisk politik, der smadrer det danske samfund, skal jeg gøre den ene bemærkning, at hvis der er noget partis politik, som indebærer en risiko for at smadre det danske samfund og smadre det danske produktionsliv, så er det fremskridtspartiets, således som vi ofte har diskuteret det.

Til fru Mimi Stilling Jakobsen vil jeg sige, at jeg tror, jeg har svaret så meget, som der